

no
*constitución
europea*

non
*constitución
europea*

ez
*europar
konftituzioari*

no
*constitució
europea*

nº 51 maig 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-12
No a la Constitució Europea!

Política: pàg 4-8
Política exterior del PSOE
Ni un euro a la Corona
Aberri Eguna 2004
Operació Estany

Sindical: pàg. 9, 13-18
Congrés Confederal de CCOO
Congrés de la CONC

Conveni de Seat
Conveni d'Arts Gràfiques
Cròniques del Primer de Maig
Més concerts a l'escola privada

Internacional: pàg 19 i 20
El Pla de "desconnexió" de Gaza
Falluja resisteix!

Suplements:
Correu Internacional: Iraq i Estat Espanyol

UN AMIC ENS RECOMANA...

Alzados del Suelo, del director Andrés Linares

Una altra pel·lícula que recull una part molt important de la mobilització que els treballadors de Sintel van haver de fer amb la instal·lació d'un campament al Paseo de la Castellana de Madrid, on van acampar durant 187 dies. Pel·lícula que per primera vegada ofereix un fidel reflexe de la gran lluita de totes les dones Sintel. Tant treballadores, com a mullers, filles i mares de treballadors, van portar a terme durant 81 dies el tancament a la catedral de La Almudena de Madrid. Amb imatges i declaracions inèdites de qui va ser Ministre de Transports i Telecomunicacions, Josep Borrell, sobre els punts negres de l'operació de venda de Sintel a Jorge Mas Canosa per part de Telefònica l'abril de 1996. Amb declaracions del desaparegut Jorge Mas Canosa, amic de l'expresident del Govern, José Maria Aznar. Amb declaracions d'un dels gestors de CCOO (Tojo) demostrant la traïció i manipulació permanent a què es va sotmetre els treballadors. Amb intervencions sobre el cas Sintel al Congrés de Diputats de: Paco Frutos (IU) Antonio Cuevas (PSOE) i Vicente Martín Pujalte (PP) entre altres. Amb la direcció d'Andrés Linares i prenent prestat el títol de la novel·la de José Saramago, es presentà a Madrid el 7 de maig.

We not erate Saddam Hussein for his actions. We will Mobilize to meet this threat to vital interests in the Persian until an ble solution is reached. Our best strategy is to prepared. Failing that, we ing to kick your ass.

Nosaltres no perdonarem Sadam Husein per les seves accions. Ens mobilitzarem per trobar aquesta amenaça pels nostres interessos vitals al Golf Pèrsic fins que no arribem a una solució amigable. La nostra millor estratègia és estar preparats. Si això falla et donarem una patada al cul.

El Govern del PSOE ha començat la seva gestió buscant guanyar credibilitat i un cert marge de confiança que no tenia. En aquest sentit, la decisió de la **retirada de les tropes de l'Iraq**, i encara que aquesta no és completa i queden els serveis secrets treballant per a l'ocupació, cal interpretar-la com el resultat de les mobilitzacions que van desgastar el Govern Aznar i van acabar per donar la majoria al PSOE. El factor clau al costat de les grans mobilitzacions és la resistència decidida i unida del poble iraquí que està posant en escac continu les tropes ocupants que han perdut el control de Faluja i Nayaf en mans de la resistència.

La retirada ha suposat un cop real i efectiu als plans d'ocupació nord-americans a l'Iraq, provocant més abandons de la coalició i augmentant en conseqüència l'aïllament d'EUA i Gran Bretanya. A això cal afegir l'escàndol de les tortures. A conseqüència d'aquestes dificultats creix el temor a la desestabilització de la regió, i aquesta situació permet a les grans petrolieres provocar una escalada de preus del petroli per a obtenir uns beneficis extrems especulant amb les incerteses.

La política del PSOE parteix d'utilitzar l'**anti-terrorisme com a una clau prioritària** tant per marcar la política interna com la internacional. En l'ordre intern hi ha la propera convocatòria del Pacte Antiterrorista. El Govern afirma que és per a obrir-lo a d'altres forces polítiques però sense canviar el redactat, cosa que és del tot impossible. Encara que hi ha símptomes d'acostament entre el Govern central i l'autonòmic basc, fins ara no s'ha corregit en res la política repressiva del PP.

En l'ordre de la política internacional, el Govern està utilitzant els atemptats del 11 M a Madrid per a emprendre una campanya de criminalització de la immigració d'origen àrab, amb iniciatives com el control sobre les mesquites. Així preparen tant la continuació de la política repressiva sobre la immigració com la

creació d'un ambient propici a justificar posteriors intervencions militars.

També en política exterior el govern Zapatero **parteix de buscar un reequilibri entre el reforçament de la UE per a exigir als EUA que comparteixin el seu botí amb els altres imperialismes**. L'aposta del PSOE passa per revitalitzar el paper de l'OTAN com a gendarme mundial. Per això és important permetre el reforçament dels seus socis europeus. Zapatero ha compromès un acord amb Alemanya i França per què sigui aprovada la constitució en canvi d'un espai en la direcció de l'eix franco-alemany.

La constitució no és més que l'expressió dels dos poders que la UE reconeix i reforça: el de les multinacionals i el dels estats que la componen. Però el Govern la presenta com un reforçament de la UE en clau popular, explicant la necessitat de compensar l'excés de poder dels EUA, encara que en realitat la constitució europea s'aixeca no contra el poder nord-americà sinó contra els treballadors i els pobles

d'Europa. Però hi ha un fet més greu i és la desmobilització general del conjunt de l'esquerra –especialment IU, CCOO i UGT. La campanya i els actes contra la constitució previstos en el Fòrum Social europeu de París s'han pràcticament desactivat. És aquest estat de coses el que permet al Govern de Zapatero revisar la decisió del govern del PP per a fer un referèndum sobre la constitució europea.

Avui amb la precampanya europea a menys de dos mesos estan prevalent els interessos electorals a la necessitat de plantar cara a aquesta constitució que nega drets als treballadors i pobles. Exigim el dret democràtic que el poble decideixi, encara que sigui sota la forma deformada d'un referèndum.

La constitució europea no és més que l'expressió dels dos poders que la UE reconeix i reforça: el de les multinacionals i el dels estats que la componen

No la Constitució europea!

LI

Navegant entre dues aigües

L'imperialisme espanyol és de segon ordre però amb llaços estratègics importants a Amèrica Llatina i el Nord d'Àfrica. La burgesia espanyola va agafar el vagó de cua de l'imperialisme gràcies al govern de Felipe González. Primer amb l'entrada en el Mercat Comú Europeu (avui UE), però les diferències amb els homòlegs centreeuropeus en potencial productiu eren abismals. El cost per l'entrada va ser desastrós per als sectors industrials espanyols. El Govern del PSOE va procedir a una terrible reconversió industrial amb retallades de plantilles i tancaments, l'atur va créixer a taxes no conegudes abans. Va gastar enormes sumes de diners públics invertits a fons perdut per a privatitzar empreses. Els sectors industrials que no van ser desmantellats van ser devorats per les multinacionals alemanyes i franceses. En el repartiment de la producció europea, l'Estat espanyol encara que mantenia una automoció de baix cost, quedava per al sector serveis, amb el turisme. D'aquest embat tot just van resistir alguns grans monopolis, la major part dels quals eren fins i tot estatals i el sector financer.

UE i Amèrica Llatina

Va arribar la segona oportunitat: vist que a Europa ocupava un lloc secundari, la gran burgesia espanyola va girar la seva mirada cap a Amèrica Llatina, llavors de rebaixes per les condicions imposades per l'FMI que exigien privatitzacions en tots els sectors. Iberia, BBVA, BSCH, Telefónica, Repsol, Endesa, Gas Natural o Agbar es van llançar a l'expoli del continent. El rei i González es van posar al servei d'aquesta operació. Fins i tot es va formalitzar la recomposició de la imatge imperial -a l'estil de la reina i la

Commenwelth o del president francès i les seves velles colònies africanes-, aprofitant el 92, aniversari de la colonització d'Amèrica, quan el Rei d'Espanya reunia sota la seva presidència als caps d'Estat de tots els països llatinoamericans, encara que a diferència d'altres imperialismes, amb un talonari d' "ajudes" molt poc suculent. Aquesta trobada s'ha vingut mantenint any rere any.

Des del punt de vista de la producció Europa és vital, tant en importacions com en exportacions, però des del punt de vista financer el centre de gravetat es va traslladar a l'altre costat de l'oceà ja que de les seves "inversions"

de la patronal catalana més lligada a la producció industrial, encara que sigui com a gerent d'alguna multinacional i el poder de la CEOE a Madrid, dominat per les grans multinacionals. Només s'ha de veure la diferent posició d'aquests dos sectors -i dels seus representants polítics PP i CiU- davant la guerra de l'Iraq.

La política internacional de González va respondre als interessos de la burgesia, de la mateixa manera que l'èxtasi ianqui al que va arribar Aznar va comptar amb el suport de les principals multinacionals espanyoles quan es van veure asfixiades per la crisi llatinoamericana del 2001. Els seus

Sangoneres espanyoles a Amèrica Llatina

Telefónica

És la principal empresa de telecomunicacions de parla castellana al món. Després d'invertir més de 10.000 milions de dòlars a la regió, amb la compra d'empreses privatitzades, compta amb 49 milions de clients a l'Argentina, Brasil, Xile, Perú, Amèrica Central i Puerto Rico. Projecta invertir 20.000 milions de dòlars més a la regió per estendre's a d'altres segments de mercat.

BSCH i BBVA

Han invertit més de 10.000 milions a la regió i, a més de tenir grans xarxes amb actius que superen els 20.000 milions de dòlars i més de 16 milions de clients lideren els fons de pensions privats.

Endesa España i Iberdrola

Endesa ha participat en la majoria de processos de privatització locals: ara té 25 milions de clients a Amèrica Llatina, d'on provenen el 40% dels seus ingressos. Iberdrola, amb 2.000 milions de dòlars en operacions de compra té 15 milions de clients a sis països.

Repsol

Ha comprat l'argentina Yacimientos Petrolíferos Fiscales (YPF), i ha adquirit concessions per a l'exploració de petroli en vuit països llatinoamericans. Gràcies a això s'ha convertit en la primera empresa espanyola.

Font: Informe CEPAL sobre inversión extranjera en América Latina y el Caribe. 1999

depèn avui directament el 30% del valor de la Borsa de Madrid. I si per a estar a les bones amb Europa i rebre fons és imprescindible col·laborar amb l'eix franc-alemany, per a assegurar els interessos a Amèrica Llatina cal estar d'acord amb l'amo ianqui. Des del punt de vista empresarial aquesta duplicitat d'interessos té a veure, per exemple, amb la presa de posicions

interessos estaven amenaçats i no va ser la UE sinó la Reserva Federal Nord-americana, o per mitjà d'ella l'FMI, qui va evitar la fallida. És curiós que al servei de les multinacionals espanyoles controlades per amics del PP, no van faltar els viatges de Felipe González. En aquest objectiu tots estan d'acord.

L'imperialisme espanyol no és

secundari avui a Amèrica Llatina, ni per les inversions ni pel paper polític que ha jugat: per exemple, Aznar va mantenir fins el final al dictador Fujimori (denúncies de Toledo), va preparar al costat dels EUA els intents colpistes contra Chaves a Veneçuela, va intervenir en la crisi boliviana... Els interessos de l'Estat espanyol i els EUA es van unir. És per això que les multinacionals espanyoles van aplaudir la foto del trio de les Açores esperant potser a canvi un tracte especial quan amb l'ALCA tot el continent quedi sota el mantell nord-americà.

"L'equilibri" es diu OTAN i "antiterrorisme"

Zapatero vol restablir l'equilibri de González en política exterior: prioritat a Europa, però relacions privilegiades amb els EUA. El programa electoral del PSOE diu:

"La seguretat d'Espanya està salvaguardada per la seva pertinença a l'OTAN i per la cobertura que li proporciona el conveni de cooperació –amb EUA– de 1988. Aquest conveni, esmenat el 2002, és un instrument eficaç per a la salvaguarda dels interessos comuns de seguretat, sempre que la seva aplicació es porti a terme amb respecte als principis de la democràcia,

les llibertats individuals i l'imperi de la llei" i de conformitat amb "els propòsits i principis de la Carta de Nacions Unides". Tenim el nucli central: l'acceptació de l'hegemonia dels EUA passa per la resolució de l'ONU que permeti la intervenció de l'OTAN. En el mateix sentit s'expressa el "socialista" Solana al capdavant de la PESC, sempre es refereix a les unitats militars de la UE com a "pilar europeu de l'OTAN". No es tracta de competir o independitzar-se de l'imperialisme d'EUA sinó de tornar a l'esquema que ells manen, però comparteixen. L'OTAN és doncs un espai privilegiat per a això.

L'OTAN ha anat preparant-se per a jugar un nou paper. La Cimera de Praga (XI-2002), ja va posar l'eix central en el "terrorisme". Davant els Ministres de Defensa de l'OTAN a Munich (II-2004), Rumsfeld afirmava: "EUA creu que l'OTAN pot i deu jugar un gran paper, tant a l'Afganistan com a l'Iraq". El secretari general de l'OTAN, Jaap de Hoop Scheffer, ha declarat davant alts oficials a Ankara que «L'OTAN està preparant-se per a transformar-se a si mateixa i plantar cara a les noves amenaces del terrorisme, les armes de destrucció massiva. Les decisions bàsiques per a aquestes transformacions seran adoptades en la Cimera d'Istanbul.». La Cimera d'Istanbul tindrà lloc quan se celebren els Jocs Olímpics a Atenes, en els quals l'OTAN s'encarregarà de la «seguretat» i

de la «protecció antiterrorista», legitimant la seva participació en assumptes interns. Especialistes d'EUA i Israel estan instal·lats ja en el Ministeri d'Ordre Públic.

Però que el reequilibri es doni no depèn de Zapatero

Però una cosa són els plans sobre el paper del PSOE i una altra la realitat. De moment i davant la necessitat de no començar consumint el poc crèdit amb el qual arribava a la Moncloa, va decidir la retirada de les tropes. La resolució va disgustar Bush i va agreujar la situació de les tropes ocupants, no obstant primer Bono i més tard Moratinos,

van viatjar a Washington per atenuar la reacció i segurament compensar-lo amb altres serveis (més tropes a l'Afganistan...). La burgesia espanyola no permetrà un distanciament d'EUA perquè comparteixen interessos vitals a Amèrica Llatina, per això Moratinos declara que vol "mantenir tot el que va construir en matèria de relació privilegiada amb EUA" el govern Aznar.

La possibilitat d'arribar a aquest reequilibri depèn essencialment de dos factors: El primer de les relacions interimperialistes, és a dir, que EUA s'avingui a restablir una política de repartiment del mercat, i el pla Bush no anava per aquest camí, ben al contrari, deixa a un costat l'ONU i la resta d'imperialismes per a procedir a un nou control directe del món. Potser l'empantanegament a l'Iraq imposi una derrota relativa a Bush i l'obligui a restablir mecanismes per a compartir amb uns altres el botí. Així doncs la capacitat o no de restablir un cert reequilibri interimperialista no està en mans de ZP sinó de Bush.

El segon factor és el creixement de la consciència antiimperialista, en particular contra EUA a propòsit de la guerra. Si amb González es dissolia aquesta consciència després de la derrota del referèndum de l'OTAN, avui creix. Aquest factor va ser decisiu en la caiguda del PP i en la decisió de retirar les tropes de l'Iraq. La capacitat de mobilització contra els plans imperialistes posarà serioses dificultats per avalar noves intervencions militars. El més previsible és que aquestes arribaran sota les directrius de l'ONU i l'aplicació de l'OTAN. Per això no cal baixar la guàrdia i reiterar de nou: Fora bases. Ni sota l'ONU ni sota l'OTAN: Fora totes les tropes de l'Iraq i l'Afganistan. Fora imperialistes d'Amèrica Llatina.

6 de maig de 2004.
Josep Lluís. Barcelona

4.113.000 euros pel casament del Príncep

Ni un euro per a la corona

El casament del príncep Felipe i Letizia Ortiz està en portes. Amb ell intenten donar continuïtat a la monarquia borbònica que ens va imposar Franco. La maniobra, per descomptat, la paguem tots mentre ens mengem la precarietat, els tancaments i les privatitzacions. Segons els comptes d'Ana M. Pascual en el seu article "Les noces en xifres" (Interviú 1439) s'estima que el cost del Casament Reial serà de 4.113.000 euros: una mica més del sou de tot un any, amb les seves dues pagues extres, de 285 treballadors que cobressin 1000 euros mensuals. Això a part de l'increment de repressió que representen 10.000 policies de tot l'Estat des d'un mes abans de les noces, tot exigint DNIs als veïns de Madrid.

Els 4.113.000 euros són un altre extra del tipus del de la caseta del príncep i, per descomptat, són a banda del pressupost de la Casa Reial a la qual els diputats li han apujat el 4 % per sobre de l'IPC i arriba als 7.512.970 euros per a l'any en curs: el que vindrien a ser les ajudes de menjador de tot un curs per a 6.156 nens. A part, clar, està el sou del rei que declara a Hisenda...

El que passa és que Eurobusiness, tant el 2000 com el 2002 situa a Joan Carles entre les fortunes del planeta i, que sapiguem, a part d'una trucada de l'ambaixada a Londres i un article de El Mundo (21/7/02), res no ha fet la Casa Reial per desmentir-ho. Un es pregunta llavors: per més ajudes de menjador que estalviïn, amb la vida que duen, ¿els ha arribat per estalviar aquesta fortuna? Doncs sembla que no, que la cosa no va d'estalvis.

Del llibre "El negoci de la llibertat", Ed. Foca, 1999 de Jesús Cacho, - que es pot comprar fins i tot per internet- es poden extreure coses com aquesta: «Sempre s'ha dit que la Casa Reial és pobra... Joan Carles va arribar al tron d'Espanya literalment amb allò que portava

posat... però aquell monarca pobre que el 1975 es va fer càrrec de la Corona d'Espanya jurant la Constitució, és avui un home ric". I referint-se al com ho ha fet diu: «Una de les primeres formes conegudes va ser el petroli, les comissions del cru que importava Espanya per a cobrir les seves necessitats d'energia. Tot semblava normal... Res més ocupar Joan Carles I el tron a la mort del dictador, Manuel Prado es va dedicar a remetre diverses missives reals a d'altres tants monarques reinants, especialment del món àrab, per demanar-los diners en nom del rei d'Espanya.» Segons Cacho, la monarquia saudita va respondre favorablement amb la concessió d'un crèdit per 100 milions de dòlars. I la mateixa quantitat la va donar l'empresa kuwaití KIO, mitjançant l'empresari Javier de la Rosa. «Els pagaments es van justificar a Kuwait per la necessitat que, durant l'anomenada 'Tempesta del Desert', l'aviació nord-americana pogués disposar al seu criteri de les bases aèries espanyoles de Rota i Torrejón...". Llegint això, és lícit preguntar-se ¿van tenir a veure els pagaments amb el canvi sobtat del govern de González que va passar de la negativa inicial a l'entrada en la guerra al seu contrari, després d'un consell de ministres amb la presència del Rei?

Serà difícil que ens n'assabentem. El 27 d'abril, en un article de José García Abad a El Segle, podíem llegir que Manuel Prado i Colón de Carvajal –el mateix que cita Cacho-, administrador privat de Sa Majestat el Rei durant dues dècades i el seu millor amic des de en fa tres, ingressava a la presó. És imputat en dos casos, el "Wardbase" i el "Pincinco", ambdós inserits en el procés KIO, per un valor total de 18.000 milions de pessetes -uns 108 milions d'euros-. Com es pot observar, les quantitats encaixen amb les citades per Cacho, encara que el destinatari no. I diu García Abad "Prado es va salvar de la Cort Comercial

londinenca –a través de la qual l'emirat de Kuwait intenta localitzar els milions esfumats amb KIO- a costa d'implicar involuntària però imprudentment a Joan Carles I d'Espanya. No és que acusés al Monarca -en això Prado és una tomba- sinó que el Rei apareix en les seves converses telefòniques amb importants personalitats de l'emirat. Casualment aquestes cintes van aparèixer al despatx de Javier de la Rosa, qui les va utilitzar per justificar l'evaporació del diner kuwaití."(...) "Les denúncies de Javier de la Rosa exigien que el poder judicial augmentés el zel de la Justícia contra qui podia estar calumniant el Cap de l'Estat: va assegurar que disposava de cartes amb capçalera de la Casa Reial; que guardava enregistraments a l'hotel Claridge de Londres en els quals Don Joan Carles agràia les aportacions fetes a Prado; que podia presentar cartes d'aquest, qui en nom del Rei agràia

l'enviament de 429 milions de dòlars." "El fiscal general de l'Estat, Carlos Granados, va tractar d'avortar un escàndol imminent tot assegurant que el Rei era «totalment aliè» als negocis entre de la Rosa i Prado, però no va estimar convenient instar el processament del suposat calumniador.(...)»

Així doncs, a les vespres de les Noces, s'avorta un altre possible escàndol: Prado entra a la presó voluntàriament, sense ni comparèixer davant l'Audiència Nacional –i per tant sense declaracions- a canvi d'una reduïda condemna de 2 anys... per a escampar "un tupido velo" sobre si va tenir preu la participació espanyola a la guerra del Golf i si el van tenir les vides que va costar.

Cap a la conciliació de classes

Per primera vegada l'esquerra abertzale no va convocar aquest any l'Aberri Eguna. Sota el supòsit de "ha arribat el moment de superar les iniciatives partidàries" HB va convidar a la seva militància a assistir a l'acte de presentació del Fòrum Nacional de Debat que se celebrava aquest dia a Iruña (Pamplona).

Aquest acte, realitzat en una sala de l'Hotel Tres Reyes, era un reflexe de la situació: estava previst celebrar-lo en el Palau d'Esports de Barañain però va ser desautoritzat per l'alcalde del PSOE i va haver de llogar-se la sala reduïda d'un hotel. La "bona voluntat" i "el camí del diàleg" que preconitzava el Fòrum topava amb l'assetjament d'un partit estatalista.

Si en les dècades passades l'esquerra abertzale tenia dipositades les esperances en un possible dia que el govern espanyol s'assegués a negociar obligat per les accions d'ETA, ara, mantenint la via exclusiva basca, Herri Batasuna aprofundeix la seva dissolució política, anunciada des de fa temps, presentant-la com un gran avanç de construcció nacional: un projecte de debat, per a "reflexionar amb més calma i profunditat" que "no respongui a conjuntures concretes", amb la perspectiva de "inserir-lo a Europa a nivell internacional".

Formalment, el projecte del Fòrum difereix del pla de reforma autonòmica d'Ibarretxe, però coincideix sospitosament amb el seu escenari de "condicions de llibertat, sense violència i sense exclusions" que dit en altres paraules significa una crida a la desmobilització doncs les lleis dels estats espanyol i francès, l'ocupació militar i policial del seu territori, les contínues persecucions, etc, que han convertit Euskadi en un laboratori d'I+D repressiu, no deixen altra disjuntiva que o claudicar o continuar la lluita política (respondre a les "conjuntures concretes"). Quant a la "oportunitat democràtica" que es diu disposen el PSOE o la Unió Europea, no tenim cap confiança: Ni el PSOE defensor del centralisme espanyol

ni els estats repressius de les burgesies europees, permetran el lliure exercici del dret d'autodeterminació. No creiem, com va dir en aquest acte Alec Reid sacerdot mediador irlandès, que "el diàleg és quelcom que sempre funciona" doncs amb els opressors l'única cosa que funciona és la mobilització".

Al centre d'aquesta proposta està la creació d'una "Taula per a la resolució del conflicte en Euskalherria" (sense exclusions) a l'estil de les "negociacions de pau" irlandeses o salvadorenques. Otegui va dir referint-se a la Taula "per a nosaltres aquest és un debat que no s'ha de donar de manera pública". La "construcció en positiu" que es preconitza és una cortina de fum dilatòria per a gestionar la traïció d'esquena al poble basc.

Enlloc de reconèixer les brutals conseqüències de la repressió en el moviment abertzale i buscar una sortida trencant l'aïllament i propugnant la mobilització política en tot l'estat espanyol aprofitant la agudització de les contradiccions d'aquest, es nega l'efecte domesticador repressiu, s'encobreix el replegament amb una fugida cap endavant "en positiu" i s'aprofundeix l'aïllament amb la mera esperança "de l'empara de moderadors internacionals aliens al conflicte". Pràcticament, amb l'excusa del independentisme s'encobreix la negativa a la unitat de classe i la recerca d'aliances amb la burgesia, teòricament, suposa una infravaloració del paper dels estats com cristal·lització i marc de la dominació capitalista.

Tot això ve teoritzat amb un tempo més dilatat per a l'alliberament nacional que la de classe, que no compartim doncs per a nosaltres l'emancipació nacional o la dirigeix la classe treballadora o no serà possible, sent aquella un component més d'una única lluita de classes. Considerem que tal error deriva d'un balanç equivocat

de l'experiència estalinista que va traïr tant la lluita nacional com la dels treballadors. A això contraposem una proposta d'unitat no uniformitzadora en la qual els diversos ritmes siguin un impuls per a la lluita i no un element a refrenar. Lluita Internacionalista defensa el dret d'autodeterminació de Euskal Herria i la consigna de Federació de Repúbliques com a marc per a la lluita del poble basc contra l'estat monàrquic que per a aconseguir els seus objectius ha de conjuntar-se amb la de la resta dels treballadors i pobles de l'estat i així alliberar-se de la seva opressió.

Concloem, el camí de

bondat cristiana ("mai hi ha un sol culpable" segons el text presentat) i de mínims consensuals és un atzucac per als lluitadors bascos. L'única "superació del conflicte" és la superació de l'origen del conflicte, la destrucció del marc constitucional monàrquic. Confiam en l'experiència i esperit crític d'aquests lluitadors es rebel·li contra la claudicació i submissió als factòtums, i seguim units lluitant pel dret d'autodeterminació, la derogació de les lleis Antiterrorista i de Partits, l'alliberament dels presos polítics i la depuració i càstig dels torturadors.

Raquel i Jaume

Operació Estany

L'esquerra covarda

Fer una ronda per les seus catalanes dels partits parlamentaris que es reclamen de l'esquerra com a membre d'una delegació de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona pel cas de l'Escamot Dixan és, abans que res, reconfortant. No és que hagi de sorprendre –entre altres coses perquè mentre eren del tot a l'oposició van utilitzar aquest descarat escàndol de cas (vegeu els números anteriors de LI) contra el govern del PP–però la cosa és que tots ells tenen tan extremadament claríssim que els 6 companys empresonats haurien de ser al carrer. Sense que serveixi de precedent, però també sense cap vergonya, podem reconèixer que estem d'acord.

D'acord fins que s'arriba al punt de demanar a aquesta parlamentàrrima i governamental esquerra no ja que es descari, sinó, coherents com es pressuposa que deuen ser, doncs això, que facin no res més que el que els toca: fer públic això que diuen en privat, votar –i per tant aprovar– al Parlament i al Congreso de los Diputados la mateixa moció que ells han presentat –i aprovat– en multitud d'ajuntaments de les comarques gironines i respondre en conseqüència com a Govern que –directament en alguns casos i indirecta en altres– són.

“Però és que està en mans de la Justícia” –més o menys com sempre des de fa més d'un any i no per això deixàveu d'exigir al govern del PP que els deixés anar; fins i tot el jutge que ha instruït el cas fins que el CGPJ el va suspendre i que Garzón va veure sortir el sol altra vegada i se li van esmolrar els ullals va declarar que eren a la presó per una persecució com la dels nazis sobre els jueus (Polanco dixit); i fins i tot la Constitució que va treure a passejar sense vergonya el 12M situa en el Govern la responsabilitat de dirigir la política criminal de l'Estat via Fiscalia. “Sí, però és que hi ha hagut l'11M” –novament d'acord... però l'11M aporta algun element nou a un cas que el Govern del PP va obrir el

gener del 2003 per justificar la intervenció a l'Iraq? “Ja, però és que hi ha un clima com molt gros d'histèria” –histèria la que esteu intentant generar vosaltres perquè nosaltres –que som tots els altres i el poble de Madrid abans que ningú– el 13M va respondre d'una manera que pot qualificar-se de qualsevol cosa llevat, justament, de xenofòbia histèrica i, dit sigui de passada, un dels danys col·laterals d'allò és que avui us assegeu a les vostres corresponents poltrones. “És clar, és clar, estudiarem ben acuradament com podem fer-ho, hem d'anar a poc a poc...” –és clar, és clar.

A poc a poc vol dir exactament que el ciutadà pel canvi JM Vallès, Conseller de Justícia, té l'agenda saturadíssima des de fa tres mesos, que al diputadíssim del PSC-PSOE que va dir que sí a tot se l'ha empassat la terra, que el president del flamant grup d'ERC a Madrid t'envia a parlar amb Convergència i

que la direcció dels descarats d'ICV-EUIA –que t'havien enviat primer a parlar amb ERC i el PSC– prohibeix als seus diputats agosarats que facin allò a què s'havien compromès de manera immediata: roda de premsa amb posicionament públic i visita als presos a Navalcarnero.

Així està el pati. El PP no és pas l'únic a l'hora d'utilitzar els morts de Madrid, els nostres morts d'una guerra que mai no ha estat nostra. Si gosen amagar el cap sota l'ala de la croada antiterrorista davant d'un cas tan descarat que va convertir-se en escàndol, que ZP en persona va llençar-li a la cara a Aznar al Congreso de los Diputados i que ha mantingut una intensa campanya de suport sense treva des de fa més d'un any, anem-nos preparant que pinten bastos. El pacte antiterrorista que es va abatre amb tota la seva artilleria sobre Euskal Herria apunta ara, degudament ampliat i corregit, contra els treballadors immigrants. Anem pensant en construir l'alternativa, perquè la descarada esquerra parlamentària sembla que està a punt per escombrar tots els molts “terroristes” dels carrers.

Tralla. Girona

Fòrum... d'especulació

Com els Jocs Olímpics de 1992, el Fòrum de les Cultures és un gran pretext per a una reforma urbanística de proporcions mai vistes: suposa la requalificació de tot el litoral nord de Barcelona, una zona potencialment massa valuosa per continuar sent la zona de residència dels veïns “de sempre” del barri de Poble Nou. Així van començar les obres del que s'anomenarà “districte 22@”: una “ciutat del coneixement”, segons la propaganda, que per establir-se necessita enderrocar gran quantitat d'edificis històrics del barri i expropiar milers d'habitatges. El que construeixen al “22@” són hotels, centres comercials, gratacels per oficines i habitatges de luxe; accelerant el procés de “gentrificació” que va viure la ciutat en els darrers deu anys. En menor mesura, aquest fenomen es verifica també al centre i en altres barris de Barcelona: però al litoral nord pren dimensions inimaginables.

El pressupost total del Fòrum 2004 és d'uns 2.000 milions d'euros; d'aquests, només 319 es destinaran a continguts; els altres 1.740 milions, a projectes urbanístics. Obviament els qui s'emportaran els beneficis seran els grans lobbys i companyies immobiliàries (Procivesa, Servihabitat...); i les multinacionals queja van comprar terrenys –abans públics o propietat dels veïns– de l'antic Poble Nou, des de General Electrics, fins a La Caixa, Retevision, AXA o Deutsche Telekom.

Enviat per l'Assemblea de resistències al Fòrum.

Direcció castigada, oposició dividida

El Congrés Confederal de CCOO celebrat a Madrid (21 al 24 d'abril) s'ha caracteritzat per la gran divisió interna, l'augment de burocratisme, la crisi en la política sindical conciliadora i el vot de càstig que ha obtingut JM Fidalgo. Al congrés s'han presentat dues llistes per a la secretaria general - la de Fidalgo (59%) i la del sector crític amb A.Moreno (30%)-, i tres llistes per a l'executiva - la de Fidalgo (58,6%), la de Moreno (23,1%) i la de Benito (18,1 %). El sector que representava Benito -que havia trencat amb els oficialistes- va donar llibertat de vot a secretari general menys votar a Fidalgo, l'home fort de Fidalgo serà Toxo -el que va "traïr" els companys/es de Sintel- i la composició final de l'executiva exclou de responsabilitats al sector crític.

La col·laboració d'aquests anys de CCOO, com la d' UGT, en la política neoliberal del PP i de CiU ha donat lloc a un pactisme traduït en grans acords contra la classe treballadora i en una política repressiva contra els sectors més combatius del sindicat. El reelegit JM Fidalgo ja va manifestar en el congrés que la seva política sindical era la de continuar col·laborant ara amb el govern de ZP amb les reformes (laborals i pensions públiques) sense imposar exigències prèvies, els pactes per la competitivitat i l'ocupació... en definitiva continuar amb la pau social. Una mostra és el lema oficial del 1r de maig, cap referència a la situació laboral.

En anteriors articles de LI ja dèiem que els processos congressuals de CCOO celebrats fins ara tenien trets comuns: la falta de participació en el debat, el control i la repressió de les direccions, i la falta d'impulsar i organitzar des de la base una alternativa a la política sindical. Tot això ha desembocat en enfrontaments des dels aparells per la quota de poder. És el cas de

Catalunya (CONC) on la posició del sector crític, sense presentar llista alternativa, ha estat en declivi víctimes de la burocràcia dels seus dirigents que es veuen sotmesos a la política de la majoria a canvi d'ocupar una "cadira i les seves remuneracions extres". És cert que en el sector crític ha minvat la militància degut a la repressió de l'aparell, però també hi ha responsabilitat interna en la lluita per molt que el sector crític hagi expressat en un comunicat que es mostra satisfet dels resultats -"El Sector Crític mostra la seva satisfacció pels seus resultats i pel desenvolupament del Congrés ja que s'ha posat de manifest la seva unitat, el seu pes en l'organització i la seva capacitat de defensa en el debat de les esmenes, de proposta i alternatives solvents"-, el que realment s'amaga és la falta de donar un gir a la línia d'acció -moure's per les altures i poc per les bases- i no donar la lluita a l'interior del sindicat (en els tancaments d'empreses i regulacions de plantilla...), tot al contrari de com s'ha fet des de Girona amb el corrent d'opinió (veure LI 49). Abans dels congressos la línia que va prendre l'assemblea de crítics a Madrid era alinear-se al model de Catalunya (el conservadorisme burocràtic): consensuar posicions per no trencar-se més amb la defensa de la pluralitat i intentar governar junts (és a dir, més consens), la subordinació donant l'aval a la política sindical aprovada en els nous documents mantenint la concertació social i els acords Interconfederals, la defensa de la constitució europea, o l'aplicació dels nous estatuts que augmenten la repressió sindical cap a l'oposició,

sobretot davant les lluites que s'esdevenen. Què farà ara el sector crític de Moreno?

La perspectiva que es presenta ara portarà a CCOO al gran pacte amb el govern i la patronal per les noves reformes laborals i les pensions, per negociar les deslocalitzacions i tancaments d'empreses, i les privatitzacions dels serveis públics, per la moderació salarial... L'oposició surt d'aquest Congrés debilitada (molts companys/es han estat expulsats o han marxat) i **dividida**, sense una política combativa clara. Caldrà un reagrupament dels sectors més combatius (corrent d'opinió de Girona, companys/es de la xarxa contra els tancaments d'empreses, sectors d'Andalusia i Madrid...) que impulsin corrents des de la base, la unitat d'acció en els comitès d'empresa per combatre l'orientació pactista de les direccions davant els tancaments d'empreses i les regulacions de les plantilles i un veritable sindicalisme de classe que incorpori els sectors més desfavorits (dones, joves i immigrants).

Coalició electoral pel NO

El 8 de maig es van acordar el programa i la llista electoral (veure quadre) amb els quals la coalició "Per una Europa dels treballadors i els pobles. No a la Constitució europea" es presenta a les eleccions europees. Per nosaltres es tracta d'un pas decidit per avançar cap a un reagrupament de l'esquerra revolucionària. La Constitució europea reflecteix de forma transparent el projecte d'Unió Europea, l'Europa de les multinacionals, dels Estats, de la repressió... Probablement serà aprovada per la cimera de la UE de juny, una vegada que els dos governs -polonès i espanyol- que havien bloquejat l'acord, han deixat pas ara a governs que ho accepten. Quedarà llavors el procés de ratificació de l'acord. Gran Bretanya anuncia referèndum, així ho havia compromès el Govern Aznar, encara que ZP no s'ha pronunciat. La candidatura no se situa al marge del moviment unitari creat contra la Constitució

europea, al contrari nosaltres participem d'ell, però creiem que és important que, de la mateixa manera que en altres països europeus, construïm un referent polític.

Des de l'inici -i com hem anat informant en les pàgines de Lluita Internacionalista- el procés ha estat molt obert i l'hem fet arribar a tots els qui se situaven en la batalla pel no a la Constitució. No s'han escatimat esforços per arribar a una més àmplia coalició de partits, moviments i militants. Cal constatar que en cap cas els qui no s'han sumat a l'acord ens han justificat problemes de programa, doncs tot i que al final hem quedat dos partits

polítics hem integrat elements procedents de les discussions amb altres grups. En tot cas la nostra voluntat és que aquest esforç de confluència no acabi el 13 de juny amb les eleccions sinó que es consolidi en un procés futur. La nostra no serà l'única de les candidatures que es pronuncii pel No a la Constitució europea, encara que sí l'única d'entre les que coneixem que prioritza aquesta batalla. Entre elles almenys n'hem conegut dues: Herritarren Zerrenda, la Llista de la Ciutadania, impulsada per companys i companyes de l'esquerra basca i que estaven recollint les 40.000 signatures

s'havien pronunciat en contra de la Constitució. També ho acaba de resoldre el CC del PCE. Però IU ha aprovat programa i llista sense cap conferència que prengui posició, amb una ambigüitat potser ben calculada per la seva direcció per evitar la polèmica interna o davant la possible victòria d'un No bel·ligerant, quan el seu aliat IC està per un sí crític i que tenir bel·ligerància pel no molestaria a Zapatero, amb qui Llamazares vol conservar una estreta relació.

Però ¿com combinarà un hipotètic No amb el Sí crític d'IC en un tema que serà centre de gravetat de la campanya? no

parlaran d'ella? ¿demaran a militants i simpatitzants que participen de la campanya pel No que acabin votant l'ambigüitat i el Sí al Parlament? A m b

necessàries per a avalar-la. I la Candidatura d'Unitat Popular, amb sectors independentistes dels Països Catalans. En tots dos casos, i malgrat la nostra insistència per debatre una candidatura comuna, han preferit donar prioritat al caràcter de candidatura exclusivament basca o catalana respectivament a la d'unir les forces contra la Constitució. Lamentem la seva decisió.

Respecte a Esquerra Unida-IC, fins i tot no sabem si hem d'incloure-la en aquesta llista dels qui estan contra la Constitució. La VII Assemblea havia decidit que convocaria una Conferència per a prendre posició. Els corrents crítics

aquest panorama no és d'estranyar que s'aprofundeixi la crisi en IU. Carlos Rejón, excoordinador d'IU a Andalusia i destacat dirigent de l'oposició, ha trencat amb IU, però no per anar cap a l'esquerra que pregonava, sinó un acord electoral amb el PSA de Pacheco. El problema davant la falta de perspectiva d'una alternativa a l'esquerra, és que aquesta crisi anunciada d'IU acabi amb confusió o desmoralització per a molts honestos militants i simpatitzants. També a ells els animem a treballar juntament amb nosaltres per una alternativa revolucionària.

LI

a la constitució europea

Candidats i candidates

Al costat dels companys i companyes de les organitzacions polítiques que han signat la coalició –PCPE i LI- n'hi ha a títol individual del Moviment de l'Esquerra Alternativa (MIA) i Corrent Roja d'IU. N'hi ha de significatius en la lluita sindical combativa, antiburocràtica i de classe, des d'opcions com ara CGT –metall, ensenyament o administració pública-, o bé de CCOO del Corrent d'Opinió de Girona, o de la Regional Madrid Nord des de la Joventut, de telemàrqueting, arts gràfiques o ensenyament, o d'altres sindicats com IAC-CATAC o AST. També els que participen en altres sectors: en la joventut estudiantil, en lluita democràtica pels drets nacionals dels pobles, en la defensa dels drets dels immigrants, de la dona o de la lluita veïnal. D'altres són significatius de plataformes unitàries com Nunca Más...

Així comença la llista:

Carmelo Suárez, secretari General del PCPE, del moviment de lluita i per la pau a Canàries.

Esther del Alcázar. De Lluita Internacionalista. Militant sindicalista de CGT a ensenyament.

Tià Salellas. Advocat que s'ha destacat en la defensa d'immigrants, de militants pels drets nacionals i moviments socials alternatius.

Diego Rejón. Membre del comitè intercentres de SEAT. Sindicalista de CGT i exsecretari general de CGT de Catalunya.

I l'últim lloc dels titulars l'ocupa:

Roser Veciana, activista ecologista i pels Drets Humans. Exregidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona.

- Derogació del deute extern.
- Contra tota intervenció imperialista sigui sota la bandera de l'ONU, l'OTAN o l'UE
- Ni OTAN ni bases. No a l'exèrcit europeu.

No a l'Europa dels estats contra els pobles. Per una Europa de pobles lliures.

- Per l'autodeterminació nacional dels pobles i el seu dret a la independència.
- Rebuig de l'Estat de la Monarquia i la seva Constitució. Per la democràcia i la República.
- Per una democràcia directa amb plena decisió dels treballadors i ciutadans.

No a l'Europa policial i repressiva. Per una Europa que defensi els drets democràtics.

- Per la llibertat de tots/es els/les pres@s polítics
- Contra la Llei Antiterrorista i la de Partits Polítics a l'Estat espanyol.
- Fora les llistes negres de la UE.

No a l'Europa insolidària, racista i xenòfoba. Per una Europa d'igualtat de drets amb els treballadors/es immigrants:

- Derogació de les lleis d'estrangeria. Fora el Tractat de Shenguen.
- Dret al lliure moviment de les persones.
- Pel reconeixement ple de ciutadania de tots i totes els treballadors/es immigrants en el territori europeu.

No a l'Europa de l'especulació i la degradació ecològica. Per una Europa respectuosa amb el medi ambient

- Per la derogació del PHN.
- Per la sobirania alimentària. Contra els monopolis.
- Tancament de les centrals nuclears.

No a l'Europa de l'integritisme cristià. Per una Europa laica i en llibertat:

- Contra la discriminació de la joventut i la dona.
- Pel dret a l'avortament i la llibertat sexual.

Aquesta plataforma només serà possible amb la lluita, no serà el resultat de cap procés electoral, per la qual cosa no es tracte d'un llistat de promeses electorals sinó un compromís de lluita.

Un programa de lluita

No a l'Europa del capital i els monopolis, Per una Europa socialista que es defineixi en la lluita contra el sistema capitalista i no només per reformes. Per una societat sense explotació de l'home per l'home:

Per un pla en defensa de l'ocupació:

- Prohibició del prestamisme laboral: Fora les ETT's i subcontractes.
- 35 hores setmanals sense pèrdua de poder adquisitiu de salaris.
- Derogació Reformes Laborals. Pas de precaris a fixos. Fora dobles escales: unitat de tots els treballadors/es: "a igual treball, igual salari".
- Contra la flexibilitat laboral i les deslocalitzacions. Ni tancaments ni acomiadaments.
- No a la discriminació entre treballadors dels països europeus: equiparació a l'alçada de les condicions laborals.

Pel control, democràtic de l'economia pels treballadors/es i al servei dels pobles:

- Per la defensa dels serveis i empreses públiques: sanitat, ensenyament, Renfe, Correus... Contra les privatitzacions. Els fons públics per a les empreses i serveis públics.
- Garantia de drets bàsics (habitatge, atur,...)
- Per un sistema de pensions públic i de percepcions dignes.

No a l'Europa imperialista, Per una Europa internacionalista i solidària amb la lluita dels pobles i els treballadors/es:

- Solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i explotació. Amb la resistència a l'Iraq, a Palestina o Llatinoamèrica.
- No als bloquejos econòmics als pobles.

De l'ampliació a la Constitució

El 1er de maig se celebrava l'ampliació de la Unió europea. 10 nous Estats –la majoria de l'est- es van integrar a la UE. La UE passa de 15 a 25 membres, amb un mercat potencial de 454'9 milions de persones. Capitals i mercaderies tenen les portes lliures, no així els treballadors de l'est que deuran esperar 7 anys per poder-se desplaçar a treballar a l'Europa occidental.

Per a les multinacionals l'ampliació era essencial cara a augmentar beneficis, desplaçant part de la producció a l'est europeu i per aprofitar allí la mà d'obra barata. De fet les multinacionals ja tenien ultimats els plans de deslocalització de la seva producció. Així va ocórrer per exemple amb SEAT i Bratislava. Els costos salarials per hora treballada en aquests Estats de l'est són equivalents a una cinquena part dels de la UE vella.

No van acabar aquí els beneficis de les multinacionals, ja que totes estan utilitzant l'amenaça de deslocalització perquè els treballadors de les plantes que queden a la vella UE hagin d'acceptar reduccions dràstiques de sous. Així tot el que s'ha avançat amb dures negociacions de conveni durant anys salta de cop amb caigudes de sou d'entre el 20 i el 30%.

Des del punt de vista polític Alemanya ha estat la gran valedora de l'ampliació que veu com s'eixampla la seva àrea d'influència a la UE que avui ja és decisiva des del punt de vista de la producció. Cada vegada més, la UE gira al voltant d'Alemanya, malgrat que aquesta arrossega encara una certa indigestió, la que li va suposar engolir la zona oriental en la seva reunificació. Alemanya recupera el seu lloc central a Europa.

Ara la prioritat se situa en l'aprovació de la Constitució. Com ho expressa Ahern, president de torn de la UE: "Sense Constitució tindrem grans dificultats. La reforma del sistema de decisió és clau". Efectivament, per a ells el gran assumpte no és com en la Constitució es recullen els drets i deures dels europeus i s'harmonitzen les legislacions, sinó més aviat com és el nou repartiment del poder en el si de la UE, és a dir, qui i com pren les decisions. Els vells models de la unanimitat i el consens no són ja aplicables, suposen un procediment lent i costós, mentre la nova situació requereix més decisió i concentració del poder, mentre la productivitat segueix

les condicions laborals sinó per aprofitar el baix cost. Els preus tendiran a igualar-se, els sous no. Una forma d'assegurar-ho són les limitacions a la mobilitat de la mà d'obra mentre dura la transició.

Però l'ampliació sota la Unió Europea, l'Europa del capital i la guerra, tampoc no és positiva per als treballadors de l'Estat espanyol ja que, com s'ha demostrat amb les deslocalitzacions i les exigències de reduccions de sous, estan sota la pressió del nou mercat de mà d'obra barata i la de l'exèrcit de reserva que suposen els treballadors de l'est europeu.

És per tot això que no donem suport a l'ampliació de la mateixa

manera que rebutgem la Unió Europea, un pla capitalista per a millorar els seus beneficis a costa dels treballadors, siguin de l'est o de l'oest. Sota el capitalisme a q u e s t s processos de s u p o s a d a "unitat" es giren contra els treballadors i els p o b l e s d' E u r o p a . Rebutgem la Unió Europea, com hem

rebutjat el MERCOSUR o el NAFTA al sud i nord respectivament del continent americà. Nosaltres estem per la unitat de tots els treballadors i pobles del continent, que avui ens enfronta en primer lloc a multinacionals i Estats europeus, a la seva Unió Europea. La nostra unitat, la de l'internacionalisme s'ha de fonamentar en l'alliberament dels treballadors i la llibertat dels pobles. Aquesta és l'Europa dels treballadors i els pobles. Una Europa unida i socialista.

contra la europa del capital y la guerra
por una europa de los derechos sociales y de los pueblos

mayo movilizaciones en madrid

- sábado **8** ACTO DE PRESENTACIÓN DE LA CAMPAÑA
12:00 h • Instituto Cardenal Cisneros
(c. Reyes 4, <M> Noviciado y Plaza de España)
- domingo **9** PASACALLES
11:00 h • Plaza de Colón (frente al edificio Telefónica)
- domingo **9** CONCENTRACIÓN
13:00 h • Oficinas de la UE (P^a de la Castellana 46)

CAMPAÑA 'NO A LA CONSTITUCIÓN EUROPEA' DE MADRID

creixent a l'altre costat de l'Atlàntic molt per sobre del que ho fa a la UE.

Aquests són els seus interessos, els de l'ampliació i ara l'aprovació de la Constitució. I aquests els interessos oposats dels treballadors, siguin de l'est europeu o de l'Estat espanyol. Als de l'est els espera accelerar la destrucció de la indústria nacional, com en la reconversió industrial viscuda els anys 80 aquí. Un deteriorament ràpid de les condicions laborals, doncs les multinacionals no van per a millorar i tendir a la igualació de

Consens i gir sindical a la dreta

Entrevistem l'Àngel González del corrent d'opinió de les comarques gironines que va assistir al Congrès de la CONC a Catalunya com a delegat per Telefónica de Girona. Un Congrès de consens, i buit, que acabà amb la reelecció de J Coscubiela (66%) tot significat un vot de càstig malgrat el consens. El company Àngel i d'altres companys que s'han sumat i han defensat al Congrès les esmenes crítiques presentades, demanant una llista alternativa i posicionant-se contra l'executiva de consens que va sortir (75%), són l'expressió d'una lluita que han vingut donant per un sindicalisme de classe. A ell li fem aquesta entrevista.

Com s'ha desenvolupat el Congrès de la CONC?

Per mi ha estat el Congrès (860 delegats/des) amb menys contingut polític i debat sindical. L'he vist molt institucionalitzat, sincerament recordant com han sigut altres Congressos de CCOO, aquest no té res a veure amb el que ha estat l'essència de CCOO.

Com vas veure la posició del sector crític?

M'ha donat la impressió que els qui lideraven les posicions crítiques ho tenien clar (o sigui consensuat), es va fer un intent de presentar la candidatura alternativa donant la imatge de que s'estava en una posició de voler canviar, però en l'assemblea que va fer-se el segon dia del Congrès per part dels "crítics", uns 270 delegats, es va veure clar que de mantenir una candidatura alternativa s'estava molt lluny, doncs els qui estan a la direcció de la CONC per part dels "crítics" estaven pel consens, se'ls veia massa. Per a mi i algun company més un fet decepcionant. Els companys que portaven el protagonisme del consens militen al

PCC i al PSUC-Viu i ja van expressar-se en aquest mateix sentit en l'assemblea estatal del sector crític a Madrid.

És cert que es van fer notar algunes absències, unes com a conseqüència de la política de repressió de la direcció i d'altres perquè ja es van encarregar -des de la direcció del sindicat- per tal que no hi fossin al Congrès exercint un control dels realment crítics.

No s'ha donat cap expressió d'una alternativa d'esquerra al consens dels oficialistes i "crítics".

¿Van presentar-se esmenes sobre els acomiadaments i tancaments d'empreses, o sobre la precarietat?

Les úniques esmenes que es van presentar sobre els acomiadaments i tancaments d'empreses les va presentar el company Juan Montero de Miniwatt. Les va defensar amb molta dignitat i en la seva línia, però van ser totes rebutjades.

Jo vaig presentar una resolució al company del CITE sobre l'Operació Llac (immigrants detinguts a Girona), ell es va comprometre a treure-la i ni tan sols la va mencionar quan va prendre la paraula, lamentable.

En el IV Congrès de CCOO a Girona el corrent d'opinió de Girona "per un gir sindical a l'esquerra" presentà llista alternativa a secretari general i executiva, i en el Congrès Confederal el sector crític, encapçalat per Agustín Moreno, també les presentà. ¿Com és que a Catalunya no s'aixeca una alternativa combativa? ¿Què està passant en el sector crític en general?

Àngel (dreta), amb Miquel al congrés de Girona

La diferència dels crítics del corrent d'opinió i els crítics de la CONC és que a les comarques gironines hem seguit mantenint les nostres posicions i el model sindical que sempre ens ha caracteritzat: un sindicalisme de classe, assembleari, participatiu i en el que les decisions que es prenen són les que decideixen la majoria dels treballadors. A mi em dóna la sensació que des del VII Congrès, quan Coscubiela integra en una candidatura de consens a tots els crítics i oficialistes, els crítics s'han anat burocratitzant i això crec que és degut a la por que tenen alguns a perdre el lloc que avui tenen a la CONC. Doncs de fet al Congrès de la CONC es comentava per part dels oficials que si no acceptaven el consens -tal i com ho havien plantejat alguns crítics- perdrien alliberats, salaris...

Vols afegir alguna cosa més?

Per acabar vull dir que l'exemple de Girona hauria de ser el reflex a seguir pels crítics en general i hem de ser capaços de posar-nos en contacte amb aquells companys que veuen que el sindicat no porta el camí adequat amb la fi de donar un canvi a aquesta situació, però des del meu punt de vista cada cop va a pitjor, sobra la burocràcia i falta la veritable militància en els centres de treball, doncs amb el panorama laboral que se'ns ve a sobre és el mínim que es pot fer.

Una altra volta de rosca

El conveni de SEAT està significat una nova volta de rosca en l'enfonsament del sindicalisme que hem conegut en les últimes dècades. Tant l'empresa com els sindicats institucionalistes han aprofitat el moment i l'escenari que ells mateixos han estat provocant en els últims anys.

Així, després d'una sèrie de convenis en els quals s'ha anat introduint la flexibilitat amb l'excusa de la falta de capacitat instal·lada, i amb l'objectiu real d'estalviar inversions i contractacions, la multinacional no amaga els seus desigs insaciabls de beneficis i ha plantejat una estratègia de negociació basada en el xantatge. Ja a la fi de 2002 va situar la deslocalització de 20.000 Ibizas a Bratislava com a xantatge per què acceptéssim més flexibilitat.

Tant el maig del 2003 com ara, passades les eleccions sindicals de gener de 2003, UGT i CCOO accepten de ple tota la flexibilitat que va demanar l'empresa en el seu moment. En aquest terreny han acceptat que la plantilla pugui augmentar la jornada laboral anual fins 237 dies, en una contradicció

flagrant amb la recerca de les 35 hores.

No només això, també accepten l'aplicació dels Grups de Treball, sistema toyotista que pretén la integració de la plantilla i l'obtenció de majors nivells de productivitat i beneficis. A més, els sindicats majoritaris han jugat a posar en la seva plataforma reivindicativa aquest tema per a facilitar a l'empresa la seva introducció.

I a canvi de tot això, molts beneficis per a l'empresa i molt treball per a la plantilla, les condicions econòmiques són realment miserables: l'IPC més 0'5 o 0'4% anual. A més eliminen el pagament sobre jornada anual (de dilluns a divendres) i pretenen valorar com un èxit el fet haver mantingut el pagament de plus per treballar en dissabte. Podríem dir que amb el que ens treuen per la flexibilitat poden cobrir una part important del que ens paguen en salari.

Però si afegim que en els últims quatre anys la plantilla de SEAT ha generat un Cash-Flow de 427.000 MM de Ptes. i 69.000 MM de pessetes de dividends a VW o que abans de signar el conveni ja han plantejat treballar tots els dissabtes a torn de matí, de manera extraordinària en els models amb major

valor afegit (Toledo, León, Altea), la ganga que té la multinacional amb els sindicats majoritaris és evident.

Però és patètic que a més pretenen que la plantilla accepti de bon grat tot aquest escenari i volen signar directament aquest conveni miserable. Des de CGT exigim la mínima democràcia de la consulta a la plantilla afectada. CCOO (que es va comprometre a això al principi però que sempre ha actuat de manera sectària amb UGT, excloent a CGT) ha de ser coherent i convocar a un referèndum davant qualsevol preacord.

A CGT esperem que la plantilla ho rebutgi, en els termes actuals, i poder lluitar amb la nostra plataforma reivindicativa, per un conveni digne en una empresa que guanya diners a dojo i per tant és més que competitiva (encara que la multinacional mai en tingui prou).

Diego Rejón. SEAT-CGT

FISIPE

Rañé veu amb "bons ulls" el nou ERE

Després de la lluita victoriosa contra l'ERE de tancament, el 23/4 la multinacional en va presentar un de nou de suspensió de contracte per 90 dies per a 142 treballadors, fent cas omís de la sentència de l'anterior al mantenir parades les línies per no comprar matèria primera. L'objectiu és clar: que la plantilla restant completi el buidat de canonades i dipòsits amb càrrec del 50% del salari dels 142 a l'administració, a fi d'arribar al tancament total d'una empresa que per perillositat no pot fer-ho d'altra forma.

El més vergonyós és que Rañé –Conseller de Treball-manifestés "veure'l amb bons ulls". ¿Què veu amb bons ulls? ¿Pagar-li a la multinacional el tancament del diner públic? ¿Que havent-se-li negat per la sentència anterior per "ser viable", acabi tancant igualment?... ¿Què, si ni tan sols legalment correspon aquest segon ERE doncs se sol·licita a l'empareda de l'Acord Marc de l'any passat entre patronal, govern i les direccions de CCOO i UGT

destinades a afavorir l'adequació del sector tèxtil-confecció, que ni era per a tancaments ni correspon a la producció de FISIPE?

Els treballadors tenen clar que enfrontaran aquest nou ERE tot exigint no ja la seva denegació, sinó que s'arxivi per improcedent. És la nova lluita! Però o la Generalitat pren part en l'assumpte, nacionalitzant l'empresa davant l'incompliment reiterat de la multinacional, en el marc d'un pla industrial social que freni la salvatge desertització industrial que patim; o estarem davant una batalla que en el millor dels casos, serà per indemnitzacions superiors, doncs el pla de FISIPE segueix sent tancar. Cal exigir a Rañé que actuï en coherència amb la sentència que va signar: que la faci viable nacionalitzant-la i posant-la sota control dels treballadors que sí que saben com cal que funcioni.

Esther. BCN

Lluitem tots junts pel nostre conveni

La negociació del nou conveni de d'Arts Gràfiques es va trencar després de diversos mesos de negociació per la intransigència de la patronal. El conveni en vigor té data de 1999, són cinc anys sense revisar-se. L'última revisió de categories és de l'any 1966. CCOO, UGT i CIG convoquen un calendari de mobilitzacions amb vagues a l'abril, maig i juny. La convocatòria ens arriba de dalt, així és com ho vivim des del subsector de les editorials, en coincidència amb les impressions que expressen els altres subsectors. És veritat que els últims anys de precarietat i desregularització han comportat la creació de comitès d'empresa en les editorials més representatives, fet que per a la negociació de 1999 encara no es donava, i que aquesta nova circumstància d'organització, que hauria de ser aprofitada com un pas endavant, sembla en realitat un estorb. La plataforma de reivindicacions ens representa mínimament solament en dos punts: les categories i la reducció d'hores, en alguns casos aconseguides ja pels comitès en negociació amb les seves respectives empreses. D'altra banda, les convocatòries d'aturs successius previstos per als treballadors d'editorials tenen un sentit de solidaritat amb la resta dels subsectors, insuficients per a aconseguir que els treballadors que representem es sumin als deu dies totals de vaga, amb la consegüent frustració dels comitès. La petició d'una reunió d'editorials organitzada des del sindicat s'ha posposat en successives ocasions sine die, però les necessitats del sector estan aquí, sense recollir, i també l'oportunitat aquí i ara, en la negociació d'aquest nou conveni que inclogui les nostres reivindicacions unides a la resta de les millores que es volen arribar a per als sectors industrials,

passa a pàgina següent

Concentració dels treballadors/es de Pearson

OCÉ i Gestetner: empreses explotadores a la UAB

Dins l'onada privatitzadora de tots els serveis possibles a les universitats públiques, els dies 28 i 29 d'abril, les treballadores de les copisteries de Gestetner i Océ a la UAB (campus i Sabadell) van seguir al 100% la vaga convocada per a la negociació del conveni estatal del sector d'arts gràfiques. La vaga continuarà els propers 12, 13 i 14 de maig, davant la negativa de la patronal a atendre les justes reivindicacions dels i les treballadores del sector. Els punts que es reclamen són:

- Nova classificació professional, ja que la vigent és la de les antigues ordenances laborals del franquisme.
- Recuperació del poder adquisitiu.
- Reducció de jornada.
- 100% del sou en cas d'incapacitat temporal.
- Increment de 65 euros al mes de salari mínim del sector. Cal tenir en compte que la gran majoria de les treballadores de Gestetner i Océ a la UAB estan en aquest salari mínim, que són de 600 euros al mes, una vergonya.

Fins ara les dues empreses s'han negat rotundament a aquesta negociació, remetent-se al conveni estatal, en el qual no estan participant-hi ni ho pensen fer.

Les i els estudiants ens vam reunir amb les treballadores en vaga per donar-los el nostre recolzament, i es va enviar un manifest al rector juntament amb el manifest de les treballadores en el qual demanaven que intervingués la universitat, tot exigint la solució del problema, i que per evitar aquestes situacions d'explotació i la precarietat del servei (preus elevadíssims, mal funcionament de les màquines de fotocopiar, etc), aquest passi a ser públic i gestionat per la universitat.

La lluita de les treballadores de les copisteries no s'ha acabat, però ja saben que no estan soles, els estudiants les recolzarem fins el final.

Joan. Lletres UAB

tradicionalment amb més pes.

El sindicat ha ignorat el fet que expressa l'organització recent dels treballadors en les editorials, ara toca demanar-los que lluitin per un conveni que no els representa. Amb quins arguments? Per què el sindicat ho diu? Per què no se'ns ha consultat abans quines reivindicacions i quin pla de lluita volem els treballadors per a defensar-les? Posar l'aparell al servei de la lluita i no a l'inrevés, com està passant, és la clau diferencial. En les assemblees informatives posteriors a la decisió presa del sindicat d'anar a la vaga, no es consulta i l'efecte immediat és el silenci del treballador, el seu desconcert, un profund sentiment de desemparament i que directament acabi donant l'espatlla perquè allò no va amb ell. Pot ocórrer que acabi per sumar-se parcialment a una mobilització per sentiment de pertinença de classe, però que en realitat no la sent com a seva.

Els treballadors construeixen el seu propi procés de lluita amb l'expressió de les seves opinions, del que senten i estan disposats a fer. La resta, els comitès, les diferents estructures del sindicat, són els instruments per a articular la seva lluita decidida democràticament en les assemblees, que a més d'informar, han de consultar. En aquesta línia, les representacions sindicals d'editorials com Santillana, Bruño, Oxford, Macmillan Heinemann, MacGraw Hill, Thomson i Pearson Educació, hem donat el primer pas unint-nos en una convocatòria conjunta per al proper 12 de maig, amb un comunicat comú de tots els treballadors. Tenim la determinació de continuar units en la defensa dels nostres interessos, l'objeciu d'ampliar aquesta proposta a més empreses del sector i pressionar a les direccions sindicals perquè incloguin les nostres reivindicacions en aquesta negociació per al nou conveni, on tots els gràfics estiguem realment units.

*Marina - Comitè de Pearson –
CCOO Gràfiques*

Dia Internacional dels Treballadors

Cròniques de l'1 de Maig

La Cibeles, amb una bandera republicana

Madrid. Polèmica amb la burocràcia

Sota el lema: «Per la Constitució Europea: drets socials...Contra el terrorisme», va sortir la manifestació convocada per CCOO i UGT el 1er de maig. Per a molts manifestants, afiliats a CCOO i UGT, ja el lema mateix va obrir un debat intens. Vam ser molts els que -sense estar-hi d'acord- vam proposar formar un bloc darrera per expressar el nostre rebuig a la Constitució Europea, que per descomptat ni defensa els drets socials, ni laborals, ni democràtics dels pobles. Els discursos de Méndez i Fidalgo van pintar un món de roses tot lloant el que s'ha aconseguit fins ara mitjançant l'acció sindical... paral·lelament destaquem la presència de Sintel -que va acusar altre cop Fidalgo de connivència amb el Govern i Telefónica; companys de la Renault que s'enfronten a un tancament; companys de la Nissan que s'enfronten a tancament i acomiadaments. Amb ells vam escridassar els secretaris generals de tots dos sindicats, i molt especialment a Fidalgo com a responsable de CCOO, que «no ens representen»; «que permeten la privatització dels serveis públics»; «Fidalgo, on són, que no es veuen, els contractes de Sintel»...

Aquest any el servei de seguretat va ser molt més fort, suposadament en un moment que va acabar el Congrés de CCOO amb l'elecció altre cop de Fidalgo, però que una vegada més, queda palès l'enorme escletxa que aquests dirigents estan fent entre l'afiliació del sindicat, cada vegada més burocratitzat, i en el qual, una vegada més, ha quedat demostrat que la política de pactes davant del congrés, per part del sector crític i els Benítez, no han estat suficients per imprimir un gir radical en la política del nostre sindicat. No és amb pactes de repartiment de poder i càrrecs en el sindicat que el canviarem, sinó amb una enèrgica oposició a la pràctica, en les lluites quotidianes... que davant d'aquesta política i els seus possibles acords, ara amb el govern del PSOE, de calma social.

Doncs bé aquest 1er de maig comença malament, amb el posicionament del sindicat a favor de la Constitució Europea, sense haver obert ni un sol debat sobre això entre els afiliats. Molts diem que NO a la Constitució de l'Europa del Capital i la Guerra i entenem que és la primera lluita que hem de dur a terme dins el sindicat. Molts diem que NO al desmantellament industrial que s'està produint (com a conseqüència de les directrius europees).

Carmen CCOO. Madrid

Barcelona Molta Divisió

El primer de maig a Barcelona va estar marcat per la profusió de manifestacions. La de CCOO i UGT era amb el lema "Per l'Europa social, per la pau i contra el terrorisme". Per la pau Fidalgo havia treballat contra la vaga contra la guerra.

La manifestació de CGT era amb "Prou de precarietat, acomiadaments i tancaments". Vam estar a la de CGT amb una pancarta en la qual es llegia "Maragall, Carod, Saura, EROs no, nacionalització!" i també "CCOO, UGT, CGT, Unitat en la lluita!". Es van ajuntar uns 600 treballadors i treballadores. Dies abans, coma pròleg, havia hagut manifestació a Sabadell contra els tancaments d'empreses.

CCOO organitzava un menjar a la qual estava convidat el Conseller de Treball i Indústria del tripartit, Josep Maria Rañé, del PSC-PSOE i d'UGT, que s'ha caracteritzat per promoure acords entre empresaris que tanquen i les seves plantilles.

Al "asado" argentí que cada any organitza Lluita internacionalista, aquesta vegada vam ser 120 companys i companyes de gairebé tots els continents. Vam compartir junts, el nostre dia, el dia dels treballadors.

Victor. CGT. Barcelona

120 companys vam compartir d'asado de LI. A la foto, els argentins amenitzen la trobada.

Girona. Contra els tancaments

El passat 1 de Maig, Lluita Internacionalista vam estar amb la Plataforma aturem la Guerra, a la tradicional (i poc concorreguda) manifestació del dia dels treballadors.

"revolucionari" lema: per l'Europa social, per la pau, contra el terrorisme. Sense ni una paraula sobre els darrers tancaments d'empreses, sobre la precarietat laboral, o en suport a les diferents lluites que estan portant a terme els treballadors. Amb aquest esperit tan reivindicatiu, no seria d'estranyar que l'any que ve veiéssim membres de la patronal aguantant la pancarta.

En tot el recorregut gairebé no es van poder sentir consignes. Any rera any, l'1 de Maig va perdre el seu caràcter reivindicatiu per ser un costum ritual com aquell que és cristià i va a missa del gall.

Des de LI, vam intentar aportar el nostre toc reivindicatiu amb els lemes:

No als tancaments. Nacionalització!

Amb la resistència iraquiana.

Jordi. CCOO. Girona

CCOO i UGT encapçalaven la marxa amb el

Més concerts a la privada

La conselleria d'Ensenyament ha fet pública la relació de centres privats d'ensenyament amb els quals es concertarà l'ensenyament de P3 (nens de 3 anys). Segons aquesta informació, al 94 % dels centres que l'havien sol·licitat se li ha concedit i a un 6%, de moment, se'ls ha denegat per no complir la normativa vigent. Malgrat les protestes de la FAPEL (federació de pares d'alumnes d'escoles lliures) per la denegació d'aquest 6%, la realitat és que la Generalitat millora el finançament de l'escola concertada

corresponents a 524 centres privats de Catalunya, avançant-se d'aquesta forma en un curs al calendari marcat per la Llei de Qualitat. De fet la LOCE no contemplava la generalització dels concerts a P3 fins el curs 2005-06, i en el 2004 només ho plantejava com una possibilitat.

És més, la nova ministra d'Educació ja ha anunciat que "l'única mesura de la llei de qualitat que l'executiu ha decidit no paralitzar és l'obligació de garantir la gratuïtat de 0-3 anys", si bé no ha concretat aquesta gratuïtat: si es farà augmentant les places en els centres públics o/i augmentant els concerts amb les privades. De moment el que està clar és que els seus socis i correligionaris del govern català han augmentat els concerts amb les privades.

I és que a aquest govern, un dia li toca demanar la moratòria de la LOCE i un altre aplicar-la en els seus aspectes més regressius: ampliació de concerts, decret de direcció, religió als centres, nomenaments a dit d'una part del professorat per al curs vinent.

Pel comunicat del Departament podem veure que el govern progressista donarà més de 43'9 milions de € a l'escola privada. Aquest curs les aules privades de P3 rebien una subvenció de 2'9 milions de pts. i la pressió de les privades ha fet que pugi a 8'5 milions de pts. per aula, amb el pagament de 1'3 professors per aula, ràtio que en alguns centres públics no es dona.

Amb aquesta mesura el govern tripartit amplia el règim de concerts per mòduls a les aules de P3, cosa a la qual ni tan sols CIU s'havia compromès de moment. De fet Convergència havia pactat amb les privades incrementar la subvenció (no concerts) "només" fins a 5'8 milions de PTS per aula. En unes circumstàncies en les quals les aules públiques d'educació infantil estan saturades pensem que el que es deu fer és destinar els diners públics a l'ensenyament públic per:

- L'augment de plantilles, ràtios adequades, majors dotacions per centres, inversions suficients que permetin eliminar els barracons, millorar les infraestructures i els serveis tècnics de suport.

- Incrementar les aules d'infantil en els centres públics

- Educació i serveis educatius gratuïts des dels 0 anys. Creació de places públiques suficients per a nens i nenes des dels 0 anys, amb itineraris establerts per a tot el recorregut educatiu.

- Gratuïtat del material i dels llibres de text. Beques suficients per als menjadors escolars públics i les activitats extraescolars.

- Transport escolar que cobreixi les necessitats de mobilitat dels estudiants incloses les del mateix municipi.

Si tot això no està garantit a l'ensenyament públic ¿per què incrementar els concerts amb la privada? Per això demanem la desaparició de tots els concerts educatius amb els centres privats. No a la privatització encoberta del servei educatiu públic. L'anomenada doble xarxa va en detriment de l'ensenyament públic. Eliminació del finançament de tots els negocis d'ensenyament privat mitjançant concerts i subvencions.

JM

	Cost total	Cost x aula	Aules
2003-04	16,7 milions	17.400	900
2004-05	43,9 milions	51.500	853

Fonts: conselleria d'Ensenyament i El Periódico

La sorpresa per a nosaltres ha estat relativa, no així per a amplis sectors de la comunitat educativa que no surten del seu astorament, ¿com pot ser que aquest govern d'esquerres comenci per augmentar els concerts educatius?, en lloc de fer abans allò que deien en l'acord "Revisar els concerts educatius, amb la concreció d'una normativa clara de drets i deures", el govern ha optat per augmentar els concerts".

Ensenyament ho ha fet a l'inrevés: primer donarà els diners i després revisarà la normativa.

La decisió d'ensenyament contempla que per al curs 2004-05 es concertaran 853 aules de P3

Mayday o la lluita per un treball digne

Barcelona va viure aquest Primer de Maig la manifestació "alternativa" del Mayday. La convocatòria expressava el sentiment de molts sectors, sobretot joves, que no veuen com les direccions sindicals funcionen com a aprells burocràtics desconnectats de la seva realitat. És cert que la burocràcia no es preocupa de la precarietat, i que més aviat la utilitza en benefici propi. Aquest sentiment legítim, però, es reconduïa amb reflexions que acabaven tornant-se contràries a la pròpia condició de treballadors.

Reivindicacions com la renda bàsica, que parteixen de la concepció del treball com un fet embrutidor i busquen una sortida confortable dins el sistema en són un exemple. La negociació de la possibilitat mateixa de la lluita sindical, un altre. Serà difícil acabar amb la precarietat i l'explotació que patim la majoria de joves treballadors si no agafem el toro per les banyes i lluitem des d'allà on tenim més força per combatre la patronal: organitzant-nos en els llocs de treball per exigir condicions dignes.

Cristina. Barcelona

El pla de “desconnexió” de Gaza

La tercera usurpació

Sharon ordenà el 17 d'abril l'assassinat del líder de Hamas, Abdelasis al-Rantisi. Tres dies abans, Bush l'havia rebut a Washington per recolzar l'estratègia d'expansió territorial israeliana encoberta sota el pla de “retirada unilateral” de Gaza. El que està plantejant Sharon no és altra cosa que l'annexió del territori de Cisjordània a Israel: és un eufemisme pel que pretén ser la tercera fase històrica d'usurpació de territori palestí pel sionisme, després de la creació de l'Estat d'Israel el 1948 i de l'ocupació de Gaza i Cisjordània el 1967.

Sharon ha ordenat en un mes l'assassinat dels dos principals dirigents de Hamàs, el xeic Ahmad Yassin i al-Rantisi. A més ha tornat a declarar la seva disposició a assassinar Arafat. La política d'assassinats “selectius” va ser imposada per Israel des de l'esclat de la Segona Intifada, amb la voluntat manifesta d'escapçar el lideratge polític palestí (més de 200 dirigents han estat assassinats des d'aleshores) i amb aquestes accions dirigides contra la cúpula de Hamàs ha pres una nova dimensió. Liquidant Yassin, Sharon acabava amb el dirigent que representava la posició més moderada dins de Hamàs (veure LI 50). L'assassinat de Rantisi uns dies més tard era una demostració de força davant la resistència palestina i l'amenaça oberta contra Arafat –que no ha generat cap resposta internacional significativa per part dels governs –una manera de resituar el conflicte a escala internacional.

Sharon està preparant el terreny per donar un pas més en el projecte històric del sionisme d'ocupació total de la terra palestina. El 1948, amb la creació de l'Estat d'Israel el poble palestí va perdre més de la meitat de la seva terra; el 1967 els territoris que li quedaven van ser ocupats en una guerra fulminant... Sharon pretén que el 2005 es produeixi l'annexió del 50 per cent del territori de Cisjordània. El pla es presenta amb una cara amable: l'exèrcit s'ha de retirar de manera “unilateral” –un eufemisme per negar l'existència d'un interlocutor palestí– de Gaza. Però en aquest cas no es tracta ni d'un reconeixement de la sobirania palestina ni d'un triomf de la resistència, sinó de guanyar molt a canvi d'un cost

molt baix. L'exèrcit es replegaria de la franja de Gaza i es retirarien els assentaments, però Israel mantindria el seu control sobre aquest territori: la seguretat interior quedaria en mans d'unes forces palestines designades pel govern israelià i supervisades pels EEUU, Gran Bretanya, Egipte i Jordània (és a dir, els dos grans imperialismes i els dos governs àrabs que s'han mostrat més sotmesos als dictats d'Israel). A més, segons el text del pla, Israel mantindria el control fronterer i de l'espai aeri i marítim de la franja. Això és el mateix que dir que Gaza seguirà sent el que és ara: la presó més gran del món.

La retirada dels assentaments que preveu el pla està condicionada a l'acabament del mur que penetra dins el cor de Cisjordània. D'aquí a un any i mig, Sharon recol·locaria les peces de l'ocupació: els colons marxarien de Gaza i, a canvi, Israel estaria legitimat per annexionar-se la part del territori palestí de la Cisjordània ocupada que quedarà entre el mur i la frontera actual d'Israel. Això suposaria que la meitat del territori que avui controla formalment l'autoritat palestina quedaria legalment integrat a l'Estat d'Israel. Els colons de Gaza serien traslladats a aquesta zona, mentre la població palestina quedaria reclosa i controlada dins el ghetto aïllat format pel mur. El problema d'aquesta població empresonada no seria ja la negació de qualsevol sobirania política, sinó la de la seva pròpia subsistència.

Així, amb la “retirada unilateral” de Gaza, Sharon pretén afavorir el seu projecte expansionista a Cisjordània i desfer-se alhora dels problemes derivats de l'ocupació de la franja. Malgrat ser el principal receptor mundial d'ajuda econòmica nord-americana, el cost de l'ocupació és insostenible: Israel travessa una profunda crisi econòmica i el nivell d'atur supera ja el 20%. La jugada és rodona, perquè la retirada –de fet Sharon l'anomena “desconnexió”, un terme molt més gràfic– es faria havent creat prèviament les estructures de control polític i social de la població mitjançant forces de seguretat palestines sota control israelià.

Ahora, vinculant Egipte i Jordània (els dos Estats àrabs de la zona que fa

dècades intenten “normalitzar” les seves relacions amb Israel) en el mecanisme de seguretat pel futur de Gaza, Sharon nega el reconeixement de cap institució política palestina. Seria com tornar als anys cinquanta, quan amb la creació de l'Estat d'Israel, Gaza va quedar sota sobirania egípcia i Cisjordània sota control de Jordània... amb l'única diferència que ara aquests països defensen concepcions obertament pro-israelianes. És significatiu que Israel ja estigui discutint amb Egipte els sistemes de seguretat de la franja i que recentment el seu president visités Washington per discutir la qüestió amb Bush.

Aquests són els plans de Sharon però, per sort, jugar d'aquesta manera amb els pobles és més difícil que planejar moviments d'escacs. D'una banda, la resistència iraquiana està convertint l'ocupació imperialista en un nou Vietnam per als EUA. De l'altra, l'experiència del poble palestí de les conseqüències sanguinàries dels acords d'Oslo, que lluny de suposar el reconeixement de cap dels seus drets, només es va traduir en mesures repressives internes, faran molt difícil l'establiment d'aquestes forces de seguretat per imposar la mort i el silenci. Avu, més que mai, la solidaritat amb la resistència palestina –com amb la de l'Iraq– ha de ser una prioritat per als treballadors i els pobles de tot el món:

si el pla arriba a ser una realitat, l'imperialisme es veurà reforçat per seguir imposant les seves polítiques a tot el món; si fracassa, tots estarem en millors condicions per continuar les nostres lluites. D'altra banda, és molt probable que el nou govern de Zapatero –a través de Moratinos, actual ministre d'exteriors i fins ara enviat especial de la UE a l'Orient Mitjà– pagui el preu de la retirada de les tropes d'Iraq prenent més compromisos a Palestina al servei de l'imperialisme. El nostre suport al poble palestí i a la seva lluita, la Intifada, és des d'aquí, a més d'una necessitat, una obligació.

Cristina. Barceloma

Primera gran victòria de la resistència iraquiana

Faluja resisteix!

Després de tres setmanes d'un setge cruel i de bombardejos intensos, la ciutat impassible de Faluja ara celebra el triomf sobre les forces imperialistes. Davant de la determinació evident de la resistència de no lliurar la ciutat als ocupants, i de la seva combativitat, que no només causava baixes importants als marines sinó que també inspirava vehemència i coratge a tot el poble iraquí que resisteix contra l'ocupació, el comandament militar nord-americà va decidir parar l'assalt sobre la ciutat (després de matar més de 600 persones i castigar la ciutat durament) i retirar-se de les seves posicions.

Per poder disfressar la derrota els imperialistes van recórrer a l'estratègia que estan desenvolupant darrerament: incorporar els baazistes en el pla per derrotar la resistència i controlar la lluita de les masses contra l'ocupació. En aquesta línia primer van designar Jasim Mohamed Saleh, un general de la Guàrdia Republicana de Saddam, com a cap d'una brigada iraquiana que s'encarregaria de "mantenir l'ordre" a la ciutat. Després van canviar-lo per Mohamed Abdul Latif,

un altre general que al consell de govern titella iraquí va semblar-li una figura més "neta" perquè no havia participat en els crims de Saddam contra els xiïtes.

Malgrat tot, el gran triomf de la resistència rau en el fet que l'anomenada Brigada Faluja estarà composta pels mateixos lluitadors contra els invasors imperialistes. De fet les "forces de seguretat iraquianes" del govern titella ja havien canviat de bàndol al començament de la insurrecció alineant-se amb els resistents. Ara la Brigada Faluja estarà formada per les mateixes forces més els nous reclutes, tots ells de la resistència.

Ara li toca a Najaf, on hi ha el centre de la resistència xiïta de Múqtada al Sàder. Segurament els nord-americans començaran una campanya bèl·lica sobre la ciutat per destruir la resistència, castigar el poble i, fins i tot, matar a al Sàder. Però, la lluita exemplar de Faluja no faltará a Najaf. Així que les batalles heroïques que estan alliberant Faluja i Najaf marcaran un punt d'inflexió en la resistència iraquiana contra l'ocupació, que pot assenyalar el començament de la derrota definitiva de l'agressió imperialista.

Juan Díaz

**Torturadors!
Assassins!**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI